

МУЗИЧНИЙ СТИЛЬ ТА ЙОГО РОЛЬ У ТВОРЧОСТІ АРТИСТА ЕСТРАДИ

Імідж та стиль артиста, це зовсім різні поняття, але вони є дуже близькими. Мати свій стиль – означає майстерно підкреслити свої переваги в повній мірі та одночасно завуалювати недоліки. Таким чином, стиль – це сутність артиста відносно його творчого доробку. Мається на увазі музичний стиль та його інтерпретація.

Важливим в роботі над стилем є особливе вміння володіти пошуком своєї винятковості та відображення свого «я» в музичному напрямку. Варто визначитися з поняттям музичного стилю та його місцем у відбудові свого творчого образу артистом естради. Музичний стиль залежить від засобів та прийомів при художньому вираженні та відображає естетичні вподобання різних прошарків населення певної епохи або творчого напрямку. Для визначення зі своїм стилем в музиці варто бути обізнаним в різновидах музичних стилів.

В першу чергу треба усвідомити які музичні ознаки характеризують кожен стиль сучасної естрадної музики. Не усвідомивши принципи розвитку та поєднання всіх стилів між собою, не можна підходити до визначення власного музичного стилю.

Здійснення спроб у відтворенні свого бачення тієї чи іншої музики потрібно розпочинати тільки після досконалого оволодіння співоцькою технікою. Далі, варто спробувати поекспериментувати в інших стилістичних напрямках, задіявши матеріал народної музики, ретро, рок чи джазову музику. Дуже корисною в цьому пошуку є робота з концертмейстером. Також, для розвитку естрадного артиста важливим компонентом є виконання авторського репертуару, у межах якого визначається схильність співака до того чи іншого стилістичного напрямку музики.

Як правило в період творчого пошуку і виконання авторських творів, у здобувача вже сформувалося зацікавлення до якогось конкретного улюбленого музичного стилю, як рок, джаз, фольк, фанк, чи до певних комбінацій різних стилів (джаз-рок, фольк-рок і багато інших комбінацій).

Варто розглянути сім головних стилів естрадної музики. Найпопулярнішим з них є поп-музика. Він легкий для сприйняття, має не складний ритм та гармонію. Цей стиль найлегший для виконання. Наступний стиль – блюз, що має витоки з Латинської Америки та Африки. Головними компонентами тут є імпровізація з особливою гармонічною основою. В свою чергу блюз став підґрунтям для джазу. Стиль реп-музики виник в 70-х роках на Ямаїці. Його особливістю є речитативність та ритмічність. Все це наповнюється змістом та емоціями. R and B поділяється на класичний та сучасний. Основою класичного є блюз зі складною ритмікою, енергійністю та вібрато на довгих нотах. Далі цей стиль перейшов у найбільш сучасний комерційний напрям contemporary. Цей стиль поєднує різні елементи поп, диско та хіп-хопу з основою танцювальності та розважальності. Фанк виник на противагу R and B у 60-х роках. Для нього характерним є пульсуючий синкопований бас і короткі вокальні фрази з вигуками. Для регі

характерним є помірний та розслаблений темп, але можливе й більш рухливе виконання з акцентом в акомпанементі на другу та четверту долю. Хіп-хоп розвинувся з фанку. Він має характерний акцентований ритм та речитатив поверх ритмічних ліній ударних інструментів та басу. Часто співакам початківцям складно виконувати композиції в деяких стилях. Але кожен має опанувати та розвинути стиль, який йому є найближчим.

Отже, авторські твори естрадним артистам зручніше виконувати саме в близькому, зрозумілому і звичному для них стилістичному напрямку. Коли співаки вже освоїли стилістику при виконанні вже відомих творів, можна приступати до втілення власних композицій і творчих експериментів на цьому вже напрацьованому стилістичному підґрунті.

Таким чином, відчуття музичного стилю спочатку треба старанно відпрацювати, освоївши певні прийоми, притаманні обраному стилю, а потім поглибити його вдаючись до експериментів в межах обраної музичної стилістики.

ПЕДАГОГІЧНІ НАУКИ

Войтович Н.М.,

студентка спеціальності 013. Початкова освіта.

Науковий керівник: Болгар О.М.,

викладач вищої категорії, методист.

Комунальний заклад Львівської обласної ради

«Бродівський фаховий педагогічний коледж ім. М. Шашкевича»

Olena547@ukr.net

САМОВИХОВАННЯ ТА САМОСВІТА У СИСТЕМІ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНЬОГО ПЕДАГОГА

Ефективна професійна підготовка майбутнього вчителя неможлива без самоосвіти, самовиховання та саморозвитку. А це потребує не лише знання форм і методів аудиторної роботи, роботи з книгою та іншими сучасними джерелами інформації, а й застосування вольових зусиль, розвитку певних особистісних і професійних якостей, володіння технологією професійного самовиховання. Довід загального самовиховання є необхідною передумовою професійного самовиховання, яке передбачає свідому роботу з розвитку професійно значущих якостей, формування педагогічних умінь і здібностей.

Самовиховання - свідомо діяльність людини, спрямована на вироблення у себе позитивних рис і подолання негативних. Передусім самовиховання потребує від людини знання себе, вміння оцінювати власні позитивні й негативні риси. У класичній педагогіці ідеї самовиховання активно розроблялись такими відомими науковцями, як П. Блонський, П. Каптерев, М. Монтессорі, В. Сухомлинський, Л. Толстой, К. Ушинський. Самовиховання бере свій початок у підлітковому віці, коли дитина починає